

TY, JÁ, ONI

Asi nevíš, ale pozorujeme tě, a je nás víc z více světů.

Kdo přesně je tu: jsem tu já, který by přísahal, že spíš, a jsou tu i jiní, kteří nevidí tě spící, oni nazírají svíci, z jejíž páteře plamen tryská, plamen tak přímý, že kalibrovat může všechny rovnováhy.

Asi nevíš, ale pozorujeme tě. A nikomu nepatříš.

A pro mě až fyzicky neúnosný je ten vjem, kdy kraluje absolutní bezvětrí, kdy nelze podniknout žádný úkrok navigovaný nosem, žádné *Vidíte? Moje žena jen odpočívá, pojd'te sem!* – prostě nic.

Válí se tu rub a líc, dilema, jak na sebe navléci celý tento velmi exponovaný kout bílých ložnic a odporoučet se ven.

Oni se culí, že je mi to velké, ale co, zase má člověk do čeho utřít slzy.